

Martin Hansen: Paa det ærede Medlems sidste Spørgsmaal vil jeg blot svare, at det maa jeg naturligvis overlade vedkommende Kommunalbestyrelse at bestemme. Jeg kan ikke give noget Svar med Hensyn til et saadant enkelt Tilfælde, men jeg vil dog gøre opmærksom paa, at Kommunerne har Ret til ekstraordinært at forhøje Alderdomsunderstøttelserne, og jeg har ingen Grund til at tro, at de ikke har benyttet sig af denne Tilladelse. Jeg har ved Revision af Regnskaber hjemme haft Lejlighed til at se, at der er gjort Brug deraf i stor Stil, og i alt Fald er der ikke her inde fra lagt nogen som helst Hindringer i Vejen i saa Henseende, tværtimod. Det ærede Medlem maa lade staa fast, at vi har aabnet al mulig Adgang til, at de Mennesker, som er vanskeligst stillede i vort Folk, bliver hjulpet.

Det, som her er os imellem, er jo faktisk kun det, hvorvidt vi skal sætte Smørprisen saa langt ned for alle. Naar vi er enige om den Pris, Producenterne skal have, maa vi spørge: Hvor meget kan Konsumenterne give for Produktet? Og her maa jeg sige — saa megen Forstaaelse har jeg dog af Landbruget —, at det er en almindelig Regel, at man kan give den samme Pris for den Vare, man spiser, som man faar for den Vare, man sælger. Den allervæsentligste Del af Landbrugerne vil altsaa let kunne betale den Pris for den Del af Smørret, de selv spiser, som de faar for den Del, de sælger; og alle de andre, hvis Stilling i økonomisk Henseende er af den Art, at man kan sige om dem, at de er velstillede eller nogenlunde godt stillede, vil ogsaa være i Stand til at betale den Pris. Jeg ved ikke, hvor høj Prisen bliver; der har ikke foreligget noget som helst Forslag. Det ærede Medlem fra Rønne (Hauge) har antydet et Forslag, men Lovgivningsmagten maa dog tage Stilling til, hvor meget Staten her skal yde. Jeg nævnede Tallet 2 Kr. som en Pris, Smørret kunde holdes i — altsaa i Overensstemmelse med den midlertidige Ordning, der er truffet —, og jeg vil antage, at Prisen kommer til at ligge deromkring. Jeg skulde ogsaa mene, at en stor Del af vort Folk vil være i Stand til at betale den Pris. De, som ikke er i Stand dertil, mener jeg altsaa skal hjælpes gennem den kommunale Dyrtdslovgivning, og er der ingen Penge, kan vi vel, som jeg har antydet, vente et Lovforslag herom.

Wiinblad: Det ærede Medlem fra Hillerød (Wilmann) omtalte forleden Aften,

hvorledes Skolebespisningsspørgsmaalet var grebet an i hans Kommune, Lyngby. Han meddelte os, at Skolebespisningen efter Krigens Udbrud efterhaanden var blevet meget omfattende, saa at den nu omfattede ikke alene de ubemidlede Forældres Børn, men ogsaa mere bemidlede Folks Børn, og han anførte flere Eksempler paa, hvilken heldig Virkning det havde haft, at man anvendte Skolebespisning. Han nævnede for de fattige Børns Vedkommende, hvorledes Livsaanderne ligesom var vakte igen, og han anførte Eksempler paa, at selv bemidlede Folks Børn gennem Skolebespisningen var blevet aandelig stærkere, mere dygtige til at lære deres Fag. Lignende Erfaringer er gjort i flere Kommuner. Jeg skal nævne, at i København har man nu drevet det dertil, at Skolebespisning er gennemført hele Aaret. Ude i Gjentofte, denne rige Nabokommune, har man indført Folkebespisning, men man har indrettet sig saaledes, at man køber Materiellet med det for Øje, at naar Folkebespisningen ophører, vil man indføre Skolebespisning og vedblive dermed.

Under disse Omstændigheder, da Skolebespisningsspørgsmaalet saaledes vokser, vil jeg tillade mig at rette et Spørgsmaal til den højtærede Undervisningsminister. I 1898—99 udsendte Kirke- og Undervisningsministeriet et Spørgeskema til alle Kommuner. Man spurgte i disse Spørgeskemaer om Børneantallet i Skolerne, om, hvorvidt Børnene fik varm Mad o. s. v., og man rettede en hel Del andre Spørgsmaal til Kommunerne, som blev besvaret. Oplysningerne fra den Tid — det er snart 20 Aar siden — har været det Grundlag, hvorpaa man hidtil har arbejdet for Skolebespisningssagen. Men det kan jo ikke nægtes, at disse Oplysninger nu er forældede, og at man navnlig under Verdenskrigen, hvor Kommunerne har været saa stærkt engagerede paa dette Omraade, maa have gjort andre og bedre Erfaringer end for 20 Aar siden. Derfor vil jeg tillade mig at stille det Spørgsmaal til den højtærede Undervisningsminister, om han maatte være villig til paa ny at udsende Spørgeskemaer til Kommunerne, om han maatte være villig til paa ny gennem saadanne Skemaer at undersøge, hvorledes Børnenes Ernæringsforhold er over hele Landet, hvorledes Kommunerne staar til Skolebespisningsspørgsmaalet, og hvorledes Skolebespisning er anvendt i de forløbne Aar. Jeg retter denne Anmodning til den højtærede Undervisningsminister med Fremtiden for Øje. Der er nemlig Grund til at antage, at efter